

Иван Вазов

Поет

Душа му – храм на химни,
на образи, мечти –
гори, не се пести:
в веявиците зимни
и в майски красоти
раздава се, звънти.

Душа му – свят мъглив
на тайни сновиденя,
на скръб и вдъхновеня,
ту мисъл, ту порив –
всегда е извор жив
на стонове и пеня.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5065>]